

BIJLAGE

De volgende bijlage maakt geen deel uit van de analyse en voorstellen van de ECRI met betrekking tot de situatie in België

De ECRI wijst erop dat de analyse in haar rapport over België dateert van 19 december 2008 en dat geen rekening is gehouden met de ontwikkelingen na 19 december 2008.

In overeenstemming met de landenprocedure van de ECRI is het ontwerprapport van de ECRI vertrouwelijk met de Belgische overheden besproken. De ECRI heeft rekening gehouden met een aantal van hun opmerkingen en heeft die in haar rapport verwerkt.

Na deze bespreking hebben de Belgische overheden echter verzocht om hun standpunten als bijlage op te nemen in het ECRI-rapport.

<p style="text-align: center;">Vierde verslag van de ECRI over België Aanvullende opmerkingen van de Belgische autoriteiten</p>
---

1. Dienst Vreemdelingenzaken

De wet van 15 september 2006 moet op enkele punten worden verduidelijkt om verwarring tussen de asielprocedure en de gezinsherenigingsprocedure te voorkomen.

Deze wet, die de wet van 15 september 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 6.10.2006) wijzigt, trad in werking op 1 juni 2007 en:

1) zet de richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging van de gezinsleden van niet-EU onderdanen om.

2) hervormt de asielprocedure.

3) zet de richtlijn 2004/81/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of hulp hebben gekregen hebben bij illegale immigratie, om.

4) zet de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale erkenning behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (doorgaans "kwalificatierichtlijn" of "richtlijn subsidiaire bescherming" genoemd), om.

5) ontwikkelt de procedure inzake de machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis en 9ter.

De wet van 15 september 2006 houdt de invoering van een nieuwe procedure in, die kan worden beschouwd als een betere omkadering van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel is geschrapt en vervangen door de invoering van artikel 9bis en 9ter.

Artikel 9bis creëert een welomlijnd kader voor de aanvraag van de machtiging tot verblijf die in buitengewone omstandigheden door een vreemdeling ingediend wordt bij de burgemeester van de plaats waar bij verblijft.

Het bezit van een identiteitsdocument, met andere woorden een paspoort of gelijkwaardig reisdocument, is een onontbeerlijke voorwaarde: de aanvraag van een machtiging tot verblijf kan alleen onontvankelijk worden verklaard indien er onduidelijkheid bestaat over de identiteit van een persoon. Er bestaan echter twee gevallen waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet vereist is: het geval van de asielzoeker wiens asielaanvraag of beroep bij de Raad van State nog

hangende is, en het geval van de vreemdeling die de onmogelijkheid om het in België vereiste document te verwerven, aantoont. In beide gevallen moeten buitengewone omstandigheden worden aangehaald. Indien geen enkele buitengewone omstandigheid aangehaald is, wordt de aanvraag net als in de andere gevallen onontvankelijk verklaard.

De hervorming van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, moet voorts het misbruik van verschillende procedures tegengaan alsook de invoering van opeenvolgende regularisatieaanvragen waarin identieke elementen aangehaald worden. Artikel 9bis, § 2, bepaalt dat elementen aangevoerd in het kader van artikel 9bis van de wet, die reeds aangehaald werden in het kader van andere procedures, niet in aanmerking worden genomen.

Met uitzondering van het specifieke geval bedoeld in artikel 9ter, zullen de aanvragen van de machtiging tot "humanitair" verblijf die ingediend worden in België, nog steeds behandeld worden op grond van de rechtspleging ontwikkeld binnen de DVZ. Er bestaat geen lijst met criteria die recht geven op een machtiging tot "humanitair" verblijf. Het zou immers naïef zijn te denken dat een regelgevende tekst alle mogelijke situaties zou kunnen omvatten.

Toch kan gesteld worden dat een machtiging tot verblijf in België thans toegekend wordt aan:

- vreemdelingen wier asielaanvraag gedurende een onredelijk lange termijn in behandeling was, die naar behoren geïntegreerd zijn en geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid;
- de personen van wie de terugkeer om dringende humanitaire redenen heel moeilijk of onmogelijk blijkt te zijn.

Het kan gaan om zeer verscheiden omstandigheden die het afleveren van een verblijfstitel noodzakelijk maken. Een limitatieve opsomming van die gevallen is onmogelijk. Als basisprincipe geldt dat de weigering tot toekenning van een verblijfstitel aan de vreemdeling een inbreuk op de bepalingen van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens zou kunnen inhouden of kennelijk strijdig zou zijn met de vaste rechtspraak van de Raad van State.

Artikel 9ter voert een bijzondere procedure in voor een vreemdeling die lijdt aan een ziekte waarvoor geen adequate behandeling bestaat in zijn land van herkomst of waar hij verblijft, en waarbij de terugzending een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 heeft eveneens de volgende twee richtlijnen omgezet:

- 1) de richtlijn 2003/109/EG van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen;

- 2) richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden. Het verblijf van de gezinsleden van Belgen is eveneens gewijzigd.

2. De Vlaamse Regering

De Vlaamse Regering hecht veel waarde aan een diverse samenleving waarin mensen met een verschillende etnische, culturele en religieuze achtergrond *samen* en niet louter *naast* elkaar leven. Met het oog daarop ontwikkelde de Vlaamse overheid binnen haar exclusieve bevoegdheidsdomeinen een beleid dat hier een kader voor moet bieden. Op de eerste plaats zijn een aantal decreten gericht op het wegwerken van feitelijke achterstand of achterstellingen waar sommige mensen jammer genoeg in de praktijk het slachtoffer van zijn (gelijke kansen in het onderwijs en bij tewerkstelling). Er is in Vlaanderen geen plaats voor discriminatie, en dus ook niet voor racisme. Tegelijkertijd werd een inburgeringsbeleid uitgewerkt dat aan nieuw- en oudkomers het Nederlands bijbrengt, een kennismaking biedt met de basisregels van de samenleving en hen desgevallend begeleidt naar een plek op de arbeidsmarkt die overeenstemt met hun capaciteiten en verwachtingen. Dit alles is erop gericht om de zelfredzaamheid van de inburgeraar te verhogen, en om instrumenten aan te reiken voor een actief burgerschap. Hiermee voert de Vlaamse overheid een beleid dat de jongste jaren in Nederland, Frankrijk, Oostenrijk en Denemarken navolging kreeg, en ook elders maakt dit beleid momenteel het voorwerp uit van een politiek beslissingsproces

Natuurlijk besteedt de Vlaamse overheid aan de andere kant ook veel aandacht en middelen om àlle Vlamingen, wat ook hun afkomst is, meer kennis en begrip bij te brengen met betrekking tot de diversiteit in de samenleving. Zo wordt via de ontwikkelingsdoelen en eindtermen van het Vlaamse onderwijs, van het kleuteronderwijs tot en met de laatste graad van de middelbare school, aandacht besteed aan het respect voor diversiteit, de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, de strijd tegen racisme en de kennis van de ander. Hetzelfde doel wordt nagestreefd door steun aan initiatieven in de media die zowel op een informatieve als een humoristische wijze de diversiteit in de Vlaamse huiskamers brengen. In alle Vlaamse beleidsdomeinen worden initiatieven getroffen die Vlamingen van alle bevolkingsgroepen bij elkaar moeten brengen. Tot slot biedt de Vlaamse overheid aanzienlijke financiële steun aan de zelforganisaties van culturele minderheden, waarvan geenszins wordt verwacht dat zij zich "assimileren" aan de meerderheid.

Een totaalpakket van maatregelen, gericht op alle inwoners van Vlaanderen, en een substantiële jaarlijkse verhoging van de beschikbare budgetten zorgen er met andere woorden voor dat de overheid, samen met het rijke verenigingsleven dat Vlaanderen traditioneel kent, een bijdrage levert aan de integratie van alle bevolkingsgroepen in onze multiculturele maatschappij, gebaseerd op wederzijds respect en wederzijdse erkenning.

De Vlaamse Regering verheugt er zich dan ook over dat ECRI de wil van de Vlaamse overheid om een kosteloos, pluriform en gepersonaliseerd inburgeringstraject aan te bieden naar waarde schat. Zij neemt er kennis van dat ECRI de verplichting voor een aantal inburgeraars om dit traject te volgen, in vraag stelt, net zoals dat in een aantal andere rapporten (onder meer over het inburgeringsbeleid in Nederland) gebeurde. De Vlaamse overheid is er in de huidige stand van zaken van overtuigd dat deze verplichting, die overigens geen weerslag heeft op het verblijfsrecht van de betrokkenen, de meest geschikte manier is om de deelname van bijzonder kwetsbare groepen, zoals vrouwen uit traditionele milieus, te garanderen. Zij is van oordeel dat zij met respect voor de proportionaliteit een correcte belangenafweging heeft gemaakt tussen de individuele rechten van de betrokkenen en het belang van de samenleving als geheel. Uiteraard is zij er zich van bewust dat vele nieuwkomers en oudkomers ook zonder verplichting bereid zijn om aan de inburgering deel te nemen, zoals blijkt uit de vele positieve evaluaties van deelnemers. Een aantal flankerende maatregelen, zoals kinderopvang, tussenkomst in de verplaatsingskosten, het werken met een gepersonaliseerd traject dat rekening houdt met de individuele situatie van de inburgeraar en een aanbod van avond- en weekendcursussen, zorgen voor een aanzienlijke mildering van de gevolgen van deze verplichting. Een aantal observaties van ECRI zijn elementen die onderzocht kunnen worden bij de volgende evaluatie van het Vlaamse inburgering, waartoe de Vlaamse overheid krachtens het inburgeringsdecreet periodiek verplicht is.

In tegenstelling tot wat in het rapport lijkt te worden gesteld, beoogt de Vlaamse Wooncode geenszins de koppeling van een sociaal recht aan een integratievereiste. De vereiste bereidheid van de huurder van een sociale woning om, indien hij nog geen basiskennis van het Nederlands heeft, deze taal te leren, heeft niet tot doel om een integratie- en onthaalbeleid ten opzichte van deze huurders te voeren, maar beoogt de veiligheid en de leefbaarheid – door middel van een minimumniveau van onderlinge verstaanbaarheid – van sociale wooncomplexen. De taalbereidheidsvereiste biedt een antwoord op concrete problemen waarmee deze sociale wooncomplexen overal in Vlaanderen in de praktijk worden geconfronteerd. Het niveau van taalkennis kan overigens op alle manieren worden aangetoond, en de Vlaamse overheid voorziet in een gratis aanbod van Nederlandse taalcursussen. In zijn arrest 101/2008 van 10 juli 2008 heeft het Grondwettelijk Hof deze taalbereidheidsvoorwaarde in overeenstemming geacht met het gelijkheidsbeginsel, het discriminatieverbod en het recht op huisvesting, evenals met de gelijkkluidende internationaalrechtelijke bepalingen, mits rekening wordt gehouden met de bijzondere situatie in gemeenten waar faciliteiten bestaan voor Franstaligen. De Vlaamse overheid voelt zich gesterkt door een uitspraak van de hoogste rechterlijke instantie van dit land, die bovendien dubbel paritair is samengesteld, enerzijds uit Nederlandstaligen en Franstaligen en anderzijds uit politici en uit academici.

De Vlaamse Regering wenst te beklemtonen dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevolgen van het grondwettelijke en politieke bestel van België, dat in een reeks van hervormingen van een eentalige unitaire staat naar een meertalige federatie evolueerde, en het beleid ten opzichte van etnisch-culturele minderheden. Het Belgische staatsbestel is, gestoeld op een aantal onderling

verbonden en niet eenzijdig wijzigbare evenwichten die gericht zijn op het samenleven tussen de twee grote gemeenschappen van ons land (pariteit tussen de twee grote gemeenschappen in de federale organen, bijzondere meerderheidswetten, taalkaders voor de tweetalige administraties, principiële wettelijke eentaligheid in het Nederlandse, Franse en Duitse taalgebied). Deze evenwichten hebben weliswaar hun weerslag op de situatie van individuele Nederlandstaligen, Franstaligen en Duitstaligen, maar hun situatie verschilt fundamenteel met die van leden van recente etnisch-culturele minderheden.

De Vlaamse Regering apprecieert de bevestiging door ECRI van de legitimiteit van het territorialiteitsbeginsel die een van de grondslagen is van de Belgische staatsordening en de aanmoediging om de kennis van het Nederlands in Vlaanderen te blijven bevorderen. Zij vraagt zich echter af hoe het creëren van een nieuw orgaan dat moet toezien op discriminatie op grond van taal een bijdrage kan leveren naast het bestaande toezicht op het discriminatieverbod door het Grondwettelijk Hof, het toezicht op de taalwetgeving door de Raad van State en de Vaste Commissie Taaltoezicht en de toegang tot de hoven en rechtbanken. Een dergelijk orgaan lijkt veeleer een bijkomende mogelijkheid te geven tot politiek geïnspireerde betwistingen.

De basisbeginselen van het Belgische federalisme hebben ook tot gevolg dat elke overheid binnen zijn materiële bevoegdheden de opdracht heeft om gestalte te geven aan een beleid inzake gelijke kansen, gelijke behandeling en discriminatiebestrijding. De Vlaamse overheid begrijpt dat ECRI belang hecht aan de onderlinge coherentie tussen de verschillende regelgevingen. Men moet echter niet uit het oog verliezen dat deze verschillende regelgevingen de omzetting van dezelfde Europese richtlijnen beogen en dus op dezelfde beginselen zijn gestoeld. De Vlaamse Regering onderschrijft de doelstelling om het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding om te vormen tot een interfederaal orgaan en hoopt dat de gesprekken over een samenwerkingsakkoord, die zich in een vergevorderd stadium bevinden, tijdens de volgende ambtstermijn van de gemeenschaps- en gewestregeringen tot een goed einde worden gebracht.

3. Het Comité P

1. Met betrekking tot de aantijging van een gebrek aan transparantie in hoofde van het Comité P

§170 van het rapport maakt gewag van een gebrek aan transparantie in hoofde van het Comité P.

1.1. De relaties tussen het Comité P en het Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding

Het eerste deel van §170 verwijst naar een gebrek aan transparantie van het Comité P in zijn relaties met het Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding. Over dit punt werd in het jaarverslag 2006 van het Comité P

een analyse opgenomen, nadat het Centrum in zijn jaarverslag 2006 diverse kritiek had geuit op zijn samenwerking met het Comité P.

Het Comité P heeft de verwachtingen die het Centrum van hem had getoetst aan de wettelijke verplichtingen die het ten aanzien van het Centrum dient te vervullen en is tot de conclusie gekomen dat de verwachtingen van het Centrum op het vlak van mededeling van informatie niet overeenstemmen met wat het hem krachtens de geldende wetgeving mag overmaken. Het komt het Comité P dan ook voor dat de mening die het Centrum over hem heeft geformuleerd niet gegrond is. Het Comité P verzoekt de ECRI kennis te nemen van het punt met betrekking tot de relaties tussen het Centrum en het Comité P, zoals geanalyseerd in zijn jaarverslag 2006¹. Intussen wenst het Comité te onderstrepen dat er contacten hebben plaatsgevonden tussen het Comité P en het Centrum en dat de misverstanden die er toen hadden kunnen bestaan, opgehelderd zijn.

1.2. De aantijging van een gebrek aan transparantie in de verslagen van het Comité P

§170 van het rapport verwijst dan naar het laatste verslag dat het Comité P inzake racisme heeft opgesteld en dat gegevens bevat over het jaar 2007. De ECRI verwijst naar de 118 klachten die het Comité P in 2007 heeft ontvangen betreffende aantijgingen van racisme en discriminatie en betreurt dat in het verslag noch de inhoud noch de resultaten van voorgaande onderzoeken zijn opgenomen, waardoor men zich moeilijk een beeld van de situatie kan vormen.

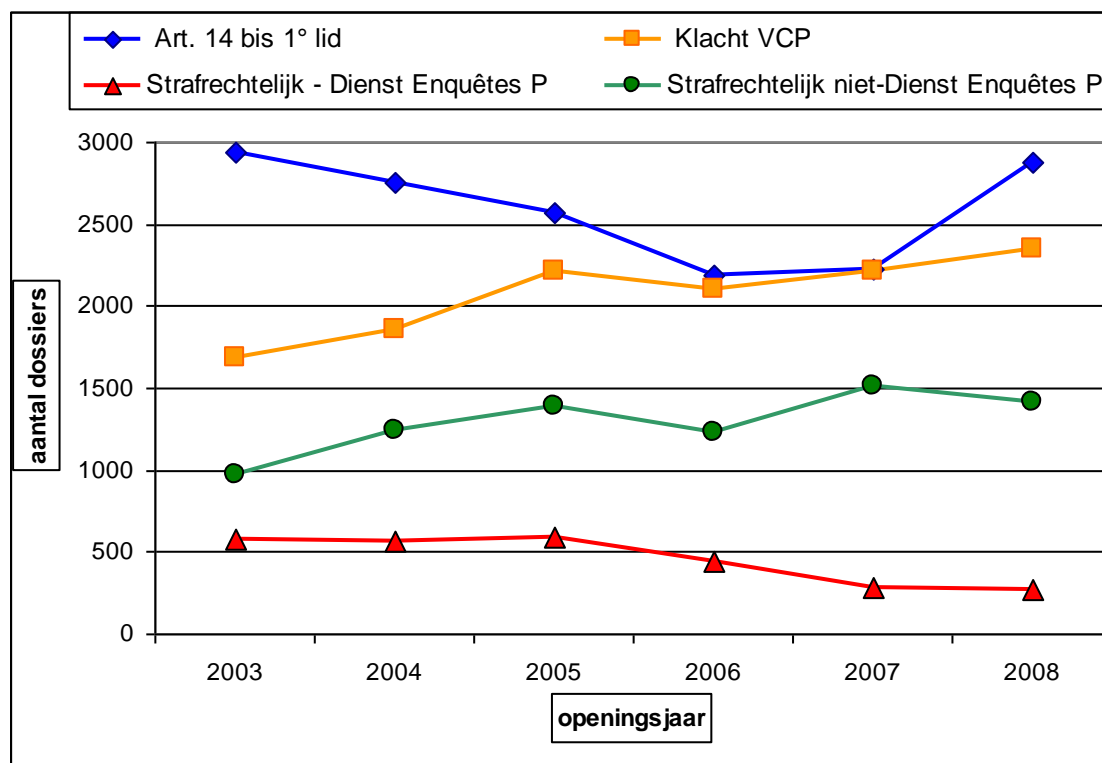
Onderstaande informatie bevat de meest recente cijfergegevens inzake discriminatie, racisme en xenofobie voor de periode 2003-2008. Voor de periode 2005-2008 worden er gegevens geleverd met betrekking tot het gevolg dat werd gegeven aan de klachten die aantijgingen van racisme, discriminatie of xenofobie inhielden.

Onderstaande grafiek geeft de evolutie weer van het aantal bij het Comité P geopende dossiers, per typologie, ongeacht de aantijgingen, en dit naar jaar van opening van het dossier bij het Comité P.

---

¹ Raadpleegbaar op de website van het Comité P www.comitep.be.

Grafiek 1

Nota bene: De blauwe lijn "Art. 14bis 1 lid" heeft betrekking op de dossiers gemeld op grond van het artikel 14bis, 1ste lid van de wet op het Comité P krachtens hetwelk de commissaris-generaal van de federale politie, de Algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie en de korpschefs van de lokale politie ambtshalve een kopie sturen van de klachten en aangiften die zij betreffende de politiediensten hebben ontvangen alsook een korte samenvatting van de onderzoeksresultaten bij het afsluiten van het onderzoek.

Tabel 1 hierna geeft een overzicht van het aantal dossiers geopend bij het Comité P, per typologie, ongeacht de aantijgingen:

Tabel 1

Typologie	2003	2004	2005	2006	2007	2008
Dossiers aangemeld door de politiediensten (Art. 14bis, 1 ^{ste} lid van de wet)	2934	2759	2568	2187	2231	2874
Klachten rechtstreeks aangemeld bij het Comité P	1689	1853	2216	2100	2219	2351
Gerechtelijke onderzoeken niet Dienst Enquêtes P (art. 14, 2 ^{de} lid en art. 26 van de wet)	972	1241	1384	1235	1513	1411
Gerechtelijke onderzoeken gevoerd door de Dienst Enquêtes P	575	568	592	439	281	265

Totaal	6170	6421	6760	5960	6245	6901
---------------	------	------	------	------	------	------

Tabel 2 geeft een overzicht van het aantal dossiers, per typologie, die een aantijging van racisme, xenofobie of discriminatie inhouden:

Tabel 2

Typologie	2003	2004	2005	2006	2007	2008
Dossiers aangemeld door de politiediensten (Art. 14bis, 1 ^{ste} lid van de wet)	21	20	23	24	15	34
Klachten rechtstreeks aangemeld bij het Comité P	49	51	55	55	65	64
Gerechtelijke onderzoeken niet Dienst Enquêtes P (art. 14, 2 ^{de} lid en art. 26 van de wet)	19	16	25	11	19	16
Gerechtelijke onderzoeken gevoerd door de Dienst Enquêtes P	23	21	16	13	15	3
Totaal	112	108	119	103	114	117

Tabel 3 geeft de verhouding weer tussen het aantal dossiers met een aantijging van racisme, xenofobie of discriminatie en het totale aantal dossiers, per typologie:

Tabel 3

Typologie	2003	2004	2005	2006	2007	2008
Dossiers aangemeld door de politiediensten (Art. 14bis, 1 ^{ste} lid van de wet)	0,7%	0,7%	0,9%	1,1%	0,7%	1,2%
Klachten rechtstreeks aangemeld bij het Comité P	2,9%	2,8%	2,5%	2,6%	2,9%	2,7%
Gerechtelijke onderzoeken niet Dienst Enquêtes P (art. 14, 2 ^{de} lid en art. 26 van de wet)	2,0%	1,3%	1,8%	1,1%	1,3%	1,1%
Gerechtelijke onderzoeken gevoerd door de Dienst Enquêtes P	4,0%	3,7%	2,7%	3,0%	5,3%	1,1%
Totaal	1,8%	1,7%	1,8%	1,7%	1,7%	1,7%

In de periode van 01.01.2005 tot 31.12.2008 heeft het Comité P kennisgenomen van 453 dossiers met aantijgingen van discriminatie, xenofobie of racisme (met name: 119 voor 2005, 103 voor 2006, 114 voor 2007 en 117 voor 2008). Van deze 453 dossiers hebben er 47 betrekking op gerechtelijke onderzoeken gevoerd door de Dienst Enquêtes van het Comité P, onder het gezag van de gerechtelijke overheden.

Van de 453 dossiers die refereren aan discriminatie, xenofobie of racisme zijn 118 dossiers momenteel nog lopende (informatie januari 2009). Van de 335 afgesloten dossiers hebben er 25 betrekking op zaken waarvoor de aantijgingen van discriminatie, xenofobie of racisme gegrond werden bevonden.

Over de 27 dossiers betreffende zaken waarvoor de aantijgingen van discriminatie, xenofobie of racisme erkend werden, kan het volgende worden gemeld:

- In 16 dossiers heeft het Comité P de klacht gegrond verklaard en een individuele fout vastgesteld. De onderzoeksresultaten wezen op het bestaan van een individuele fout in hoofde van een politieambtenaar of een ambtenaar met politiebevoegdheid. In 12 dossiers werd aan de hiërarchie gevraagd om te overwegen een opmerking te maken aan de betrokkene of hem te berispen om te vermijden dat hij nogmaals die fout zou maken. In alle 12 dossiers meldde de hiërarchie of de politieoverheid ons per brief dat de voorgestelde oplossingen werden doorgevoerd. Bijgevolg werden die dossiers op het niveau van het Comité P afgesloten. In 4 dossiers werd aan de hiërarchie gevraagd om te overwegen het onderzoek naar de feiten op disciplinair of statutair vlak voort te zetten, met een eventuele tuchtstraf in het vooruitzicht.

- In 4 dossiers heeft het Comité P de klacht gegrond verklaard en een individuele disfunctie vastgesteld. De onderzoeksresultaten wezen op het bestaan van een

individuele disfunctie in hoofde van een politieambtenaar of een ambtenaar met politiebevoegdheid. In twee dossiers werd aan de hiërarchie gevraagd om te overwegen een opmerking te maken aan de betrokkene of hem te berispen om te vermijden dat de disfunctie zich opnieuw zou voordoen. In de andere dossiers werd aan de hiërarchie gevraagd om te overwegen het onderzoek naar de feiten op disciplinair of statutair vlak voort te zetten, met een eventuele tuchtstraf in het vooruitzicht.

- In 7 dossiers heeft het Comité P de klacht gegrond verklaard en wezen de onderzoeksresultaten op een organisatorische disfunctie. De onderzoeksresultaten wezen op het bestaan van een organisatorische disfunctie. Er werd aan de leiding gevraagd om de nodige maatregelen te nemen om herhaling van de disfunctie te vermijden. In 4 van deze 7 dossiers heeft de hiërarchie of de politieoverheid ons per brief laten weten dat de voorgestelde oplossingen werden doorgevoerd, als gevolg waarvan de dossiers op het niveau van het Comité P werden afgesloten.

Daarnaast werden 119 dossiers met een inbreuk van discriminatie, racisme en/of xenofobie aan de procureur des Konings overgemaakt. Van 55 dossiers heeft het Comité P bericht gekregen over het gevolg dat aan deze aanklachten werd gegeven. Steeds is het tot een seponeringsbeslissing gekomen. De overige 64 dossiers zijn ofwel nog lopende ofwel heeft het Comité nog geen bericht ontvangen over het uiteindelijke gevolg dat eraan werd gegeven door het parket.

In 19 andere klachten is het dossier op het niveau van het Comité P afgesloten omdat de klager onbekend was of weigerde mee te werken aan het onderzoek (8), omdat de dader onbekend was (4) of omdat het Comité zich onbevoegd verklaarde voor de klachtafhandeling (7).

In 138 klachten is men tot de beslissing gekomen dat de klacht zonder grond of niet bewezen was of dat er geen sprake was van een fout.

Van de overige klachten zijn in de databank geen gegevens gevonden over de uiteindelijke beslissing.

De vaststellingen van het Comité P kunnen als volgt worden samengevat: op 335 dossiers "IN" die werden geopend in de periode 2005-2008 en ondertussen afgesloten zijn, zijn er:

- 27 dossiers met bevestiging van een fout. De "straf" voor de betrokkene gaat van een opmerking tot vermaning en blaam of vraag tot tuchtrechtelijke sancties;
- 119 dossiers werden overgemaakt aan de procureur des Konings, waarvan er 55 werden geseponerd. Van de 64 andere dossiers heeft het Comité P nog geen bericht ontvangen nopens het eraan gegeven gevolg;
- 138 dossiers werden afgesloten wegens zonder grond, niet bewezen of geen fout;

- 19 dossiers werden afgesloten wegens andere redenen (klager/dader onbekend, Comité P onbevoegd);
- van de overige dossiers is in de databank geen informatie beschikbaar of is het onderzoek van het dossier nog lopende.

Dit betekent dat in amper 8 % van de klachten over discriminatie, racisme en xenofobie men tot het besluit komt dat er wel degelijk sprake is van een fout in hoofde van de betrokken politieambtenaar of -dienst.

In alle klachten waarbij de procureur des Konings een beslissing nam, heeft dit geleid tot de seponering van de klacht op strafrechtelijk niveau.

Met betrekking tot de transparantie van het Comité P wensen wij te benadrukken dat aan het Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding alle gevraagde inlichtingen worden verstrekt, meer bepaald inzake tucht binnen de politiediensten en, onder andere, informatie betreffende de aard van de straffen en de strafmaat.

2. Met betrekking tot de aantijging van een gebrek aan onafhankelijkheid in hoofde van het Comité P

In §170 van haar ontwerpverslag stelt de ECRI dat "*de Dienst Enquêtes van het Comité P hoofdzakelijk is samengesteld uit politieambtenaren die benoemd zijn voor een hernieuwbare termijn van vijf jaar en die gedetacheerd zijn uit een politiedienst waarnaar ze moeten terugkeren op het einde van hun mandaat bij het Comité P. Bijgevolg wordt dit Comité over het algemeen beschouwd als zijnde onvoldoende onafhankelijk van de politie*". Verder, in §176 van haar ontwerpverslag, beveelt de ECRI de Belgische overheden aan de onafhankelijkheid van het Comité P te versterken.

Zonder zich hier te willen verdedigen tegen de invraagstelling van zijn onafhankelijkheid, wenst het Comité P erop te wijzen dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen het feit dat sommige leden van zijn Dienst Enquêtes gedetacheerd zijn uit een politiedienst voor een hernieuwbare periode van 5 jaar en het feit dat de onafhankelijkheid van de instelling "Comité P" zelf in twijfel wordt getrokken. Hierbij mag men niet uit het oog verliezen dat de Dienst Enquêtes hiërarchisch gezien onderworpen is aan het Comité P – dat wordt gevormd door een college van 5 leden, waaronder 4 magistraten en een burger – en de Dienst Enquêtes P bijgevolg niet over een autonome beslissingsbevoegdheid beschikt. Eind 2008, begin 2009 heeft het Comité P het statuut van zijn enquêteurs bovendien besproken met zijn parlementaire begeleidingscommissie en zal het bijkomende maatregelen nemen om de onafhankelijkheid van de leden van zijn Dienst Enquêtes die gedetacheerd zijn uit een politiedienst maximaal te verzekeren.